

KDYŽ JÁ BYCH TAK MOC CHTĚLA CHLAPA...

Středa, 05. listopad 2014

Jednou z nejdražších mé drahé babičky byly vaše a indiánky. Tyhle cukrářské speciality nade vše milovala a sváte div se, věc, ale věc to na její dobře vypadající postavě nezanechávalo následky. Proto si vzala Helena (dcera jedné maminky a přítelkyně, která k babičce byla pro radu) na pomoc balíček do pičky balený, obsahující zmíněné laskominky.

Měla totiž prosbu velikou: kde a jak už konečně splasit nějakého toho hodného a milujícího. Helena byla poněkud se vymykající ideálu dívky, příliš laškovná, tolik tebe preferovaného. Cítila se opomíjená, nevyužitá a hlavně moc, tolik moc sama. Celá nešťastná, jen ze sebe chrčila obalobu: "Podívejte se na mé strašné masné vlasy, obličeji mi každou chvíli nájem vykvete, jak mážu mít sexy prádlo, když je to maxi prádlo, a boty? Kdyby nějaký rytíř pil z mého stěvíku, tak si už delirium tremens! Ale když já bych taky chtěla mít nějakou Babička se jí chvíli vyptávala, kdy a velice na kost, a Helena se zpovídala. Výsledek? "Na mušku musíš jít za ryby. Nedělat žádný kravál, abys je nevyplašila, malinko navnadit a hodně se stáhnout, alespoň pro záitek. A repete. Prostě jen se tak nechat vidět a spíš otisk lápy, nechat po sobě jen letmou vzpomínku. Teprve po nějaké době, když si na tebe zvykne jak na závan příjemného, mírně přitlačit, nahodit udičku. A zase: nesmí zahlédnout! Jen si vzpomeň, jak dokonalé vaše jičky a návnady se do ryb investují! Zaseknout máš, jen a si budeš; úplně jistá, že se háčku už nedokáže zbavit. Ovšem, vzhledem k tomu, že tenhle úlovek nechceš; k jednorázovému použití, dál už se musíš ke svému partnerovi chovat jinak než k budoucí potravě. Pokud si ho chceš udržet, zatím dít; mu vhodné akvário, dobré krmení a občas dáš; istou vodu. Ano, pak teprve se máš; vytažovat kamarádkám: hele, takhle zaklepu na sklo a podívej, jak přiletí? V praxi, provedeno do lovin, to bylo v konkrétním případě takto: v obchodním domě, kde Helena tehdy pracovala, několik profesionálních rybiček. Ovšem nejprve bylo nutno od základu změnit její chování. "Podívej," křekla bába "jinak vypadá, když po placi poskakuje skotačící diblík zvěst; estnácti jar a pětácti kil, jinak když se rozjař devadesátikilová divoká." Tady babička dodala, že jen v kilech ovšem láska není, ta je především v pohodě. Má-li si pohodu a pohodlí milující chlap (a takoví jsou všichni - ti, co to nepřiznají, ti nejvíce!) vybrat, dá mnohokrát přiměřenost milé, upravené dívce-baculce, se kterou se cítí veskrze báječně, především superkráskou, kterou mu sice budou všichni na první pohled závidět, ale se kterou si nebude mít co říct, která bude zvyklá, že jí se každým uhaduje nespécifikovatelná přání. A tak se Helena především zrcadl stát, aby vypadala dobře nejen zepředu, jak používat ruce, aby jimi neřemovala, ale naopak využíla jejich upravenosti a přkný lak (měla přvabné malé ruce i nohy), doporučila jí, aby se přmi cház po ulici kolem výkladních skel dívala do skel výklad, jestli jde s vabem dívky nebo razanci bodyguarda, oí zda se neklátí jak děvný panáček Pinocchio. Pokud se jedná o oblečení, křekla jí babička, aby se vykalala na všechny diktáty souasně módy, ale vybrala si jedno dvě kompletní oblečení, tedy od sponky do vlasů až po vhodné punočné a boty. Oblečení kterým se bude dobře cítit i vypadat. A v tom se prohlédla ze všech stran. A naučila se v něm přmrozeně pohybovat, sedět, chodit. Protože, jak jí i nám všem mnohokrát zdrazovala, my se vidíme jen v tom zrcadélku v koupelně, přpadně v nějakém oco většim, ale jen tak malinko a staticky. Když to své se na nás dívá ze všech stran! Dívka s ideální postavou vypadá dobře v pytlí od brambor, jakkoli pohozená, ale takových je pomálu, že. Během této "přpravné doby", kdy Helěna pro samé soustředění na výše uvedené ztratila z očí pohled hladového lovce tvoucího zvěř, kdy z ní přestalo vyzařovat: ať jsi, kdo jsi, pocem-hone spolupracovnice začaly všimnout její proměny. Nebyla to přeměna černovlásky v blondýnu, nic razantního, ale bylo zklidnění, zmírnění, zjemnění. (Co práce dalo naučit se milý, ale nepodbízivý úsměv!) A pak, když jednou křekla, který by se jí moc moc líbil, a je volný a jak tedy na něj, babička poradila. "Chovej se k němu jako by byl ženská. To znamená - vynech jakékoli sexuální mámení, například "nenápadně"; otírání se adry, omraující parfém, to nezabere. Mile ho požádej o nějakou pomoc, o níž budeš; vědět, že to zvládne levou zadní, stejně pak poděkuj, mile pochval a zase se stáhni. To je ta návnada, ze které nesmí být vidět udička!" Nebudu vás unavovat líčením celého onoho boje, ale dopadl pochopitelně úspěšně. Přesně podle už svrchu uvedeného návodu. Helena zabodovala. Zabodovala vlastně dvakrát: přestala nenávidět své tělo, dokázala "poznat a prodáv"; své přiměřenosti i cítit se do přiměřenosti toho druhého. Celá se rozjasnila, zněněně. Nebyl to sice nakonec ten jediný a poslední, naučila se s ním být partnerem v opravdovém smyslu toho slova. Babička vždycky křekla, že na každým hrněček poklička, což se dá vysvětlit i tak, že přmi trošičkou a ikovností každá svou rybu uloví. Jen přmířit na správný manuál. A, milá kamarádky, na mušské je manuál děsně jednoduchý. Jen nesmíte být líné ho požádně prostudovat. Ta nejjednodušší metoda, pokus - omyl, v tomhle případě máš; vybuchnout. Páni tvorstva totiž omyly v jednání s nimi málokdy tolerují... d@niela